

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20.10.1993, sp. zn. 11 To 90/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:11.TO.90.1993.1

Číslo: 39/1994

Právní věta: Při posuzování formální podmínky zvlášť nebezpečné recidivy podle 41 tr. zák. nelze přihlížet k odsouzení a potrestání obviněného soudem se sídlem ve Slovenské republice, i kdyby k odsouzení a potrestání došlo před zánikem České a Slovenské Federativní Republiky. K takovému odsouzení je možné přihlížet pouze jako k přitěžující okolnosti v zákoně výslovně neuvedené.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 20.10.1993

Spisová značka: 11 To 90/93

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Recidiva, Recidiva zvlášť nebezpečná, Účinky rozhodnutí cizího státu, Ukládání trestu, Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 140/1961 Sb. § 41

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 39

Při posuzování formální podmínky zvlášť nebezpečné recidivy podle § 41 tr. zák. nelze přihlížet k odsouzení a potrestání obviněného soudem se sídlem ve Slovenské republice, i kdyby k odsouzení a potrestání došlo před zánikem České a Slovenské Federativní Republiky. K takovému odsouzení je možné přihlížet pouze jako k přitěžující okolnosti v zákoně výslovně neuvedené.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 10. 1993 sp. zn. [11 To 90/93](#))

K odvolání obžalovaného B. R. a městského prokurátora v Praze Vrchní soud v Praze částečně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze z 26. 2. 1993 sp. zn. 3 T 7/92 ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a obžalovaného B. R. zařadil pro výkon trestu odnětí svobody do druhé nápravně výchovné skupiny.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byl obžalovaný B. R. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, odst. 3 tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění tohoto

soudu dopustil tím, že „dne 25. 11. 1991 v době kolem 23.00 hod. v Praze 1, na Václavském náměstí, v prostoru před domem čp. 20, napadl J. K. bodnutím nožem o délce čepele 9 – 10 cm do krajiny břišní, 3,5 cm vlevo od střední části s dučeji probíhající přední a zadní stěnou žaludku, okrajem těla slinivky břišní, přední a zadní stěnou břišní aorty, přičemž vykrvácení z bodné rány břišní aorty bylo bezprostřední příčinou smrti poškozeného J. K., která nastala dne 26. 11. 1991 v 01.15 hod. na chirurgickém oddělení nemocnice Záchrané služby v Praze 5, kam byl převezen k ošetření.“

Za uvedený trestný čin byl obžalovaný podle § 222 odst. 3 tr. zák. odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 9 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do II. nápravně výchovné skupiny. Dále byl obžalovanému podle § 57a odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu pobytu na území hlavního města Prahy na dobu pěti let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozenému státu regresní náhradu ve výši 40 000 Kč, když se zbytkem svého nároku byl poškozený stát podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázán na regresní řízení.

Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaný B. R., a to jednak řadou vlastnoručně sepsaných podání, jednak prostřednictvím svého obhájce, a dále městský prokurátor v Praze.

V odvolání zpracovaném obhájcem obžalovaného bylo za zásadní pochybení Městského soudu v Praze označeno nesprávné hodnocení důkazů, především těch, které hovořily ve prospěch obžalovaného.

Obžalovaný B. R. ve svém osobně koncipovaném rozsáhlém odvolání vznesl obdobné námitky jako jeho obhájce, tedy že Městský soud pominul důkazy, které mu prospívaly.

Městský prokurátor v Praze podaným odvoláním vyslovil nesouhlas s postupem soudu prvního stupně, pokud oproti obžalobě nekvalifikoval jednání obžalovaného jako jednání spáchané zvlášť nebezpečným recidivistou podle § 41 odst. 1 tr. zák. Za nesprávný označil právní názor tohoto soudu v tom, že uvedenému právnímu posouzení brání absence materiální podmínky ustanovení § 41 tr. zák. Podle názoru odvolatele nelze hodnocení formální a materiální podmínky této přísnější kvalifikace vázat jen na hledisko časové. Naopak bylo namístě srovnávat skutkové okolnosti předchozí trestné činnosti obžalovaného, a potom nelze nevidět profilaci obžalovaného v jedince užívajícího vždy násilí, bodné zbraně, k řešení konfliktních situací a shodného, tj. zákeřného způsobu útoku. V této souvislosti odvolatel zdůraznil i znalecké psychiatricko – psychologické závěry charakterizující osobnost obžalovaného a přiléhavě vysvětlující i motivaci jeho činu. Za nesprávné považoval odvolatel rovněž teoretické úvahy Městského soudu zvažující možnou změnu státního občanství obžalovaného po rozpadu ČSFR. Poněvadž výsledky dokazování jednoznačně potvrdily důvodnost právní kvalifikace i podle § 41 odst. 1 tr. zák., měl být obžalovaný v tomto směru uznán vinným a za použití § 42 tr. zák. mu měl být uložen přiměřený trest se zařazením do třetí nápravně výchovné skupiny.

Zástupkyně GP ČR v rámci závěrečné řeči v odvolacím řízení navrhla, aby s ohledem na důkazní situaci bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto. V souladu s podaným odvoláním městského prokurátora v Praze zdůraznila délku doby od posledního výkonu trestu odnětí svobody obžalovaného a poukázala rovněž na shodný způsob předchozí trestné činnosti obžalovaného. Přesto však otázku právního posouzení ponechala na úvaze odvolacího soudu.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal v rozsahu ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a pokud jde o problém možnosti posoudit obviněného jako zvlášť nebezpečného recidivistu ve smyslu § 41 tr. zák., Vrchní soud uvedl:

Ve vztahu k zásadní námitce městského prokurátora v Praze ohledně neposouzení jednání obžalovaného také ve smyslu ustanovení § 41 tr. zák. se odvolací soud sice neztotožnil s důvody, které na podporu svého stanoviska uvedl Městský soud, přesto však nemohl této námitce přiznat důvodnost. Podle názoru odvolacího soudu nebylo možno se vůbec otázkou naplnění formálních a materiálních znaků zvláště nebezpečné recidivy zabývat, poněvadž předchozí odsouzení obžalovaného rozsudkem Okresního soudu v Levicích sp. zn. 3 T 67/85 je nutno považovat s ohledem na změnu státoprávního uspořádání k 1. 1. 1993 za odsouzení cizozemským soudem, a tudíž takové odsouzení nemůže naplňovat znak, „... ač již byl pro takový nebo jiný zvláště závažný úmyslný trestný čin potrestán „, ve smyslu ustanovení § 41 odst. 1 tr. zák. V první řadě nutno zdůraznit, že nelze z pohledu zkoumání podmínek § 41 odst. 1 tr. zák. argumentovat skutečností, že v době vydání napadeného rozhodnutí šlo o rozsudek soudu tehdy jednotné soustavy československých soudů. Počínaje 1. 1. 1993 jde o odsouzení soudem cizího suverénního státu. Podle ustanovení § 21 odst. 2 tr. z. trestní rozsudek cizího státu nemůže mít na území České republiky žádné účinky, nestanoví-li vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, něco jiného. Uvedená výjimka v daném případě splněna není. Nelze tudíž takové rozhodnutí pojmout do výroku o vině při rozhodování soudu České republiky. K uvedenému odsouzení -je možno přihlížet toliko jako k v zákoně výslovně neuvedené přitěžující okolnosti z pohledu sklonů obžalovaného k páčání násilné trestné činnosti. Otázka případného občanství obžalovaného nehraje v tomto směru žádnou roli.